

ณ ภัตตาคารอาหารญี่ปุ่นชื่อดังซึ่งกำลังเป็นที่นิยม มีผู้มาใช้บริการเข้า-ออกตลอดเวลา หน้าประตูทางเข้าและบริเวณโดยรอบตกแต่งด้วยต้นไม้ที่ทำเลียนแบบธรรมชาติ เมื่อเดินตามพนักงานต้อนรับสาวสวยในชุดกิโมโนลายดอกซากุระสีชมพูสดเข้าไป ด้านในมีฉากกั้นเป็นห้องๆ แยกลูกค้าออกจากกันอย่างเป็นสัดส่วน ประตูห้องเป็นบานเลื่อน ภายในดูโปร่ง จุกๆ ได้ประมาณสิบคน และจัดเป็นระเบียบสวยงามสะอาดสะอ้าน โต๊ะหินอ่อนตัวเตี้ยตรงกลางมีเบาะรองนั่งสี่เหลี่ยมวางอยู่รายรอบบนพื้น บนโต๊ะมีช่อกุหลาบแดงในแจกันทรงเตี้ยที่ช่วยเพิ่มความสดใสยิ่งขึ้น

ทว่าทั้งหมดนั้นไม่ช่วยให้หญิงสาวหน้าคมหวานซึ่งกำลังนั่งรับประทานอาหารกับสตรีสูงวัยสองคนรู้สึกรื่นรมย์แต่อย่างใด

อาหารญี่ปุ่นที่หญิงสาวเคยชอบเป็นชีวิตจิตใจ กลับรู้สึกไม่อยากทานตั้งแต่แรกที่ก้าวเข้ามาในนี้แล้ว นั่นเป็นเพราะวันนี้มีนัดดูตัวระหว่างเธอกับนายธีรภพ นั่นหน้ช ลูกชายคนเดียวของคุณป้าสิรินภา เพื่อนซี้ของคุณคิตา มารดาของเธอ นั่นเอง

ยังดีอยู่น้อยที่ฝ่ายนั้นยังไม่มา...

กักขัง

มนัสดาถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไรที่สุดจะนับ

“หนูนั่นนี่น่ารักนะจ๊ะ ยิ่งมองก็ยิ่งสวย ถ้าตาธิได้มาทำความรู้จักสนิทสนมกับหนูนั่น พี่เขาต้องชอบหนูแน่ๆเลยจ๊ะ” คุณสิรินภาชวนคุย

หญิงสาวยิ้มให้ผู้อาวุโส ขณะเดียวกันก็อดขวางลำนิดๆ ตามวิสัยของตนเองไม่ได้

“ชอบคุณค่ะ ดีค่ะ ชอบกันไว้ โลกนี้จะได้มีแต่สันติสุข”

คนเป็นแม่ฟังลูกสาวพูดแล้วรู้สึกไม่เข้าท่า กลัวมนัสดาจะทำเรื่องแผลงๆ ให้คุณสิรินภา รู้สึกไม่ดี ก็เลยแอบหยิกต้นขาเธอไปที่หนึ่ง

“อู๊ย!” คนถูกหยิกสะดุ้ง

“เป็นอะไรไปจะใจหนูนั่น จุฬาวาซาบิเทอรอลูก” คุณสิรินภาถามพาชื่อ

“ค่ะ วาซาบิเนียเป็นอะไรที่ไม่ถูกกับนั่นเลยค่ะ ทานที่ไร จุฬารื่นสมมองทุกที่เลย” มนัสดาขมขื่น

“ถ้างั้นทานอย่างอื่นมัยจ๊ะ” คุณสิรินภารีบเอาใจด้วยการเลื่อนถาดอาหารอย่างอื่นมาให้ ก่อนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา เลยเวลาลานัดมาตั้งนานแล้ว ธีรภพก็ยังไม่มาเสียที สาวใหญ่ชักร้อนใจ ในขณะที่ศรีสะเกษในอนาคตของเธอก็สนใจแต่เห็นปุระกุ่มที่อยู่ตรงหน้า

“หนูอิมแล้วค่ะ” หญิงสาวบอกหลังจากที่ก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารที่สั่งมาพอเป็นพิธี พร้อมกันนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือของเจ้าหล่อนก็ดังขึ้น

มนัสดาอมยิ้มขณะหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดรับ

“หวัดดีค่ะเฮีย มิงานด่วนอะไรจะให้นัสทำหรือเปล่านั้น” มนัสดากรอกเสียงลงไปแทบจะทันที “โอเค แล้วนัสจะรีบไปนะค่ะ...บ๊ายบายค่ะ”

น้ำเสียงสนิทสนมที่หญิงสาวใช้กับผู้โทร.เข้ามาทำให้คุณสิรินภาหูผึ่ง เท่าที่เธอทราบมาจากคุณศีกะก็คือ...เฮีย หรือวริทย์ อภิมนต์ เป็นเจ้าของสำนักพิมพ์ใหญ่แห่งหนึ่ง แล้วยังเป็นทั้งญาติสนิทและเจ้านายของมนัสดาด้วย ความสนิทสนมนี้ดูไม่ธรรมดาเลย...ก็ได้แต่ภาวนาอย่าให้ใครมาคว้าแม่หนูนั่นคนดีไปก่อนเจ้าลูกชายของเธอเลย

“คือ...เจ้านายของนัส เฮียวริทย์นะค่ะ โทร.มาบอกให้ไปทำข่าวด่วนค่ะ”

กักขัง

มันส์ตากวาดตามองหาร่างบางของเพื่อนสาวซึ่งเป็นผู้ช่วยผู้จัดการร้าน ตั้งใจจะแหวะทานอาหารเสี้ยวหน่อย เมื่อครูกินไปเพียงเล็กน้อย ยังรู้สึกหิวอยู่เลย แต่จำเป็นต้องเลี้ยงมาก่อนเพราะไม่อยากเจอหน้าชิรภพนั่น

จะว่าไป ด้วยอาชีพนักข่าว เธอเคยเห็นหน้านายชิรภพมาบ้างแล้วตามหน้าข่าวธุรกิจในหนังสือพิมพ์หรือไม่กี่นิตยสาร แต่ยังไม่เคยเจอหน้าพูดคุยกันเท่านั้นเอง

ลูกชายของคุณป้าสิรินภพจัดว่าเป็นชายหนุ่มที่ดูดีมากคนหนึ่ง คิ้วเข้ม ตาคมดูมีแววเฉลียวฉลาด ใบหน้าเรียวได้รูปสวยรับกับจมูกโด่งเป็นสันและริมฝีปากบางสีสด โดยรวมแล้วเขาเป็นผู้ชายที่เครื่องหน้าดูดีและลงตัว ออกไปในแนวหนุ่มเกาหลี่ แต่เพราะตาโตสองชั้นค่อนข้างจะคมยิ่งทำให้เขาดูมีเสน่ห์มากขึ้น

แต่นั้นไม่ใช่สิ่งที่เธอสนใจ

ถ้าคุณป้าสิรินภพคิดว่าเธอจะต้องชอบชิรภพเพราะลูกชายท่านหล่อเหลาร่ารวย...ท่านก็คงต้องผิดหวัง คนอย่างมันส์ตาไม่เคยชอบใครที่เปลือกนอก และอาจเป็นเพราะเหตุนี้กระมังที่ทำให้จนปานนี้เธอก็ยังไม่มีคนรักกับใครเขาเสียที

หญิงสาวกำลังเดินตามพนักงานต้อนรับเข้าไปในร้าน ทันใดนั้นร่างของหญิงสาวคนหนึ่งก็วิ่งออกมาจากด้านใน แล้วเซเข้ามาชนไหล่เธอเข้าอย่างจัง เธอมีงงไปชั่วขณะ รู้ตัวอีกที คนที่ชนก็วิ่งหนีไปแล้ว เธอมองตามร่างเล็กๆ นั้นไปด้วยความฉุนโกรธ

ขณะที่ยังไม่ทันได้ตั้งตัว กล้องแสงรักรก็ถูกกระชากไป มันส์ตาหันมาอย่างงงงัน ชายผู้นั้นดึงเมมโมรี่การ์ดออกมาแล้วหักทิ้งเสียงดัง “เป๊าะ”

หญิงสาวตะลึงอ้าปากค้าง ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก ผู้ชายร่างสูงใหญ่หน้าคุ่นตาตรงหน้าก็สาดถ้อยคำเกรี้ยวกราดเข้าไปใส่เธอทันที

“นักข่าวเขาทำข่าวทุเรศอย่างนี้กันทุกคนสินะ รู้จักคำว่าสิทธิส่วนบุคคล รีบเล่า นึกจะถ่ายภาพใครก็ถ่ายกันซุ่ยๆ รู้ไหมว่าพวกคุณทำเรื่องวุ่นวายให้คนอื่นมากขนาดไหน”

หญิงสาวขมวดคิ้วมองหน้าหล่อเหลาคมเข้มของชายหนุ่มร่างสูงตรงหน้า

กักขัง

ขึ้นเสียง ยกมือชี้หน้าชายหนุ่ม “คุณนี่มันทุเรศจริงๆ นอกจากจะทำลายข้าวของ
ของฉันแล้ว คุณยังหมิ่นประมาทฉันอีก ถ้าไม่ขอโทษฉัน คุณได้เห็นดีแน่”

ภูมินทร์มองหญิงสาวตรงหน้าอย่างขัดเคืองใจ

หล่อนผิดเห็นๆ ยังจะมาโทษเขากอีก ผู้หญิงอะไรเนี่ย

รวนดาที่หลบอยู่ด้านหลังชายหนุ่ม เห็นท่าไม่ดีเพราะคนในร้านและนอกร้าน
เริ่มมองมา รีบสะกิดแขนชวนเขา

“มินทร์คะ ขอโทษเขาแล้วรีบออกไปจากที่นี่กันเถอะค่ะ”

มนัสดาจ้องมองสองหนุ่มสาวตรงหน้าอย่างสนใจ พอจะเข้าใจแล้วว่าทำไม
นักข่าวต้องแอบถ่ายรูปสองคนนี้...

ก็เป็นดาราตั้งทั้งคู่ แถมยังปากแข็งสุดๆว่าไม่ได้เป็นแฟนกัน ได้ข่าวว่า
ฝ่ายหญิงมีคนรักแล้วด้วย...อย่างนี้จะไม่ให้นักข่าวสนใจได้อย่างไร

“ทำไมต้องขอโทษ ผมไม่ผิดนี่ เขาต่างหากที่ต้องขอโทษ” ชายหนุ่มบอก
หญิงสาวหน้าคมสวยที่มากับตัวเอง เขาคิดว่าสมควรสั่งสอนพวกนักข่าวที่ไร้
คุณธรรมและจรรยาบรรณพวกนี้ซะบ้าง ถ้าไม่ว่าไม่เถียงก็จะยังได้ใจไปกันใหญ่

เขาไม่ยอมอีกแล้ว!!

“ให้ฉันขอโทษคุณเนี่ยนะ” มนัสดาแสบเย้ย “ฝันไปเถอะยะ”

“ขอโทษค่ะ มีเรื่องอะไรกันหรือคะ” ร่างบางของหญิงสาวในชุดฟอร์ม
สูทสีม่วงบ่งบอกว่าเป็นพนักงานในร้าน แหวกกลุ่มคนที่ยืนมองเหตุการณ์เข้ามา
ไถ่ถาม

มนัสดาเห็นจึงรีบบอกทันที

“ก็นายคนนี้น่ะสิ จูๆ กี่วิ่งเข้ามากระซุกก้องฉัน เอาเมมโมรี่การ์ดไป
ทำลายทิ้ง ทุเรศที่สุดเลย”

“นั่น เราขอร้อง อย่ามีเรื่องมีราวกันเลย อายเขาซะ” มุกดาการบอก
พร้อมกับจับมือเพื่อน

“ฉันไม่อายหรอกยายมุก หมอนี่สิที่ต้องอาย เป็นผู้ชายซะเปล่า มาหา
เรื่องผู้หญิง” มนัสดาพูด

ภูมินทร์มองหญิงสาวคู่กรณีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างตั้งใจย่ำโมโห

แถมแวงตาคมหนั้ยังวาวธรัคลีเสี่ยด้วย

“จันไ้มยอแมลิกธาแหน่” ฆญิงสาวพูดเสี่ยงเข้มโกธรัจตุ “ยังงัเรื่งนี้ต้องถึงตำรวจ เอาให้มันตั้งไปทั้งประเทศเลยว่พระเอกที่พวกเข้ช้ชม...ที่แท้ก็ทุเรศลัันดี”

“ยายนั้ส ลั้อเล่นหรือเปล่าเนี่ย!” มุกตการได้แต่อุทาน มองเพื่อนอย่งตกตะลัิง

กว่จะจบเรื่งที่สัถานี่ตำรวจก็กินเวลาหลายชั้วโมง มนั้สตาก่ำลังจะเดินลงจกโรงพัก จังหะว่หนั้เองที่ร่่างสูงของชายหนุ่มคนหนึ่งวู้งัขึ้นมออย่งรีบเรื่ง พอเห็นหน้าเธอ เข้จั้งรีบเข้เข้าไปหา

“ยายนั้ส เป็นงัม้ง” วรวิธัยถาม

มนั้สตายั้มให้เข้ด้วยความดีใจ

“เฮีย มาแล้วหะรอ นั้สรอตั้งนาน”

รอยยั้มเปลี่นเป็นอาการกระง่กัระงอด ในขณะท่วรวิธัยยั้มให้ญุาติผู้หนั้งอย่งไม่ถ้อส่านัก บิดาของเข้กับบิดาของเธอเป็นพ่ัน้องแท้ๆ ที่คลานตามกันมาล่้าหรับเขาแล้ว เธอก็เหมือนน้องสาวแท้ๆ นั้นเอง

“มีเรื่งขึ้นโรงพักอย่งนี้ พวกคุณอรู้หรือยัง” ชายหนุ่มถามด้วยความเป็นหวัง

“ยังไม่ได้บอกใครเลยค๊ะ โทธ.บอกเฮียแค่คนเดียว” มนั้สตาตอบ

“เดี๋ยวที่บ้านรู้เข้ตกใจแย้เลย” วรวิธัยว่

“โธ่ มันเหตุสุธวัสัยนี้ค๊ะ” เจ้้าหล่อนย่นหน้าร้องโอดครวญ มองร่่างสูงของภูมินธรัซึ่งเดินแซงหน้าเธอไปที่รถยนต์คันทรูของตัวเอง โดยมีรวันดานั้งรอในหนั้นอย่งก่อนแล้ว

พวกนักข่วากรูตามกันไปถ่ายสองหนุ่มสาวคู่นั้นถึงรถ รวันดาซึ่งไล่แวงตาตำอันใหญ่ยกมือป้องหน้าเป็นพัลวัน

มนั้สตายั้มสะใจ คนเป็นพ่ีเห็นแล้วหม่นไล่้ ต้องแกลั้งจับศัธษะเล็กๆ ของเจ้้าหล่อนโยกไปมา

“น่าสงสารเขาออกนะยายนั้ส เรานั้หน้า...” วรวิธัยพูด

กักขัง

“ช่วยไม่ได้ ออยากมาหาเรื่องนัสก่อน ให้มันรู้ชะมั่งว่าใครเป็นใคร” เจ้าตัวเล็กบอก เซ็ดหน้าทำอกผายไหล่ผึ่ง ภูมิใจกับความเก่งกาจของตน

ทว่ายังไม่ทันไร กลุ่มนักข่าวที่รุมทั้งภูมินทร์กับรวันดาอยู่ก็เบนเป้าหมายมาที่เธอแทน หญิงสาวคนเก่งเริ่มหน้าซีด ยิ้มเจื่อน

“คุณมนัสดา ขอสัมภาษณ์หน่อยค่ะ” นักข่าวรุมเข้ามาถามเธอ ชายหนุ่มต้องใช้ตัวเองเป็นเกราะกำบังให้น้องสาวและให้สัมภาษณ์เสียเอง

“เรื่องมันก็มีเท่าที่พวกคุณทราบแหละครับ ยังไงเราต้องขอตัวก่อน ยังมีธุระต้องไปอีกหลายที่ครับ” เขาตัดบทพร้อมกับยิ้มน้อยๆ รีบดึงมือน้องสาวให้เดินตามอย่างรวดเร็ว แสงแฟลชจวบวาบเกิดขึ้นไม่ขาดระยะ

เธอเลยกลายเป็นข่าวเสียเอง มนัสดาคิด

“ไม่ต้องสนใจหรอกนัส เดี่ยวเรื่องก็ซาไปเอง ส่วนรถของนัสจอดไว้ที่นั่นก่อน แล้วค่อยมาขับไปที่หลัง” วรวิทย์ปลอบน้องสาวเมื่อพาเข้ามานั่งในรถของเขา

อีกฝ่ายพยักหน้าหงึกๆ มองนักข่าวที่กรูกันอยู่ข้างรถอย่างหนักใจ

“ถ้าคุณพ่อคุณแม่รู้เข้า นัสคงโดนดุแยะเลย...” มนัสดาพูด

“อะไรกัน ไม่สมกับเป็นนัสคนเก่งจอมอึดคนเดิมของพี่เลยนะ” เขาพยายามพูดให้น้องสาวกลับมามีอารมณ์เหมือนเดิม...มนัสดาที่เคยตามไปกลุ่มรุมสัมภาษณ์คนอื่น พอมาโดนเข้าเสียเอง ถึงกับเสียนุญ့်ไปที่เดียว

เขาสตาร์ตรถเตรียมจะขับออกไปจากสถานีตำรวจ ระหว่างนั้นโทรศัพท์มือถือของมนัสดาก็ดังขึ้น หญิงสาวหยิบขึ้นมารับสายทันที

“มุกเธอ...เสร็จเรื่องแล้วละ เรากำลังจะกลับบ้านนะ” เจ้าหล่อนคุยกับเพื่อนสาวคนสนิทอยู่ครู่หนึ่งก็วางสาย หันมาสั่งเขาอย่างอารมณ์ดีขึ้นนิดหนึ่ง

“ยายมุกค่ะเฮีย...เดี๋ยวแวะรับยายมุกที่หน้าโรงแรมด้วยนะคะ มุกจะไปบ้านนัสด้วย”

ชายหนุ่มรีบทำตาม เขาเองก็อยากพบมุกตากการเหมือนกัน

